

VNG reactie op de meerjarige regeling huisvesting aandachtsgroepen derde tranche

De VNG heeft het voorstel voor de meerjarige regeling huisvesting aandachtsgroepen derde tranche (hierna 'de regeling') ontvangen. Met de regeling wordt een specifieke uitkering aan gemeenten verstrekt voor de realisatie van woonruimten voor aandachtsgroepen.

Wij waarderen de inzet van het rijk om gemeenten te ondersteunen bij het realiseren van woonruimte voor aandachtsgroepen. Eerdere tranches laten zien dat de behoefte van gemeenten aan dergelijke financiële ondersteuning behoorlijk groot is. Ook waarderen wij dat de administratieve lasten voor gemeenten met deze regeling relatief beperkt blijven.

In een eerder stadium hebben gemeenten meegedacht over het ontwerp van de nieuwe tranche van de regeling. Het gesprek hierover is als constructief ervaren. Het is daarom nogal teleurstellend dat met die gemeentelijke inbreng slechts in beperkte mate iets is gedaan. Die inbreng bestond met name uit de volgende punten:

1. Ons inziens zou de hoogte van het budgetplafond per gemeente moeten samenhangen met de grootte van de gemeente. Immers, de aanvragen van kleinere gemeenten komen niet in de buurt van het budgetplafond, maar voor grotere gemeenten knelt het budgetplafond behoorlijk. Het verhogen van het budgetplafond per gemeente van € 1 mln naar € 1,5 mln scheelt zeker, maar gaat dit hoogstwaarschijnlijk niet oplossen.
2. Ons inziens is een minimale rijksbijdrage per woning van € 10.000 echt nodig. Wij hebben de ervaringen dat in sommige projecten de business case per woning een tekort laat zien van bijna € 20.000. Dit zijn geen uitzonderingen en gelet op de ontwikkelingen in de woningmarkt verwachten wij hierin binnen afzienbare tijd geen verbetering. U bent voornemens om de rijksbijdrage per woning slechts te verhogen van € 5.000 naar € 6.000. De onrendabele top blijft daarmee naar verwachting ongeveer gelijk.

Daarnaast zien wij dat de financiering niet langer voor verblijfsruimten voor arbeidsmigranten mag worden aangewend, omdat de focus meer op woonruimte komt te liggen. In de praktijk is het onderscheid tussen verblijf en wonen bij arbeidsmigranten echter moeilijk te maken. Veel arbeidsmigranten verblijven langdurig op een verblijfs- of logieslocatie.

Voor de woon- of verblijfslocaties van bepaalde groepen zoals arbeidsmigranten en daklozen zal het nodig zijn dat er extra faciliteiten moeten worden ingericht. Denk hierbij aan toezicht en welzijnsactiviteiten. U heeft dit ondergebracht in de mogelijkheid om sociaal beheer op de woonlocatie te financieren vanuit de regeling. Het is goed dat u deze ruimte geeft, echter is het de vraag in hoeverre dit een kostenverhogend effect heeft waardoor de businesscase per woning minder sluitend wordt. Dit heeft dan weer een relatie met bovengenoemd punt van de bijdrage per woning.

Bovendien hebben wij nog een algemeen punt: het is bijzonder vreemd dat nu € 37,1 mln beschikbaar wordt gesteld voor deze regeling, terwijl er ten behoeve van de

financiering van de woningbouwimpuls en het volkshuisvestingsfonds maar liefst € 1,6 mld uit het gemeentefonds wordt gehaald. Dit is ten eerste inconsistent, en ten tweede staat het uitnemen en onder voorwaarden teruggeven van gemeentelijke middelen haaks op het uitgangspunt van vertrouwen tussen de overheidslagen.

Tenslotte wijzen wij u nog op een kleine omissie: de definitie van aandachtsgroepen in artikel 1 is onjuist ('mensen met sociale of medisch urgentie' is geen overkoepelende term voor allerlei andere aandachtsgroepen) en is bovendien niet in lijn met de toelichting.

Wij hopen dat u de regeling kunt aanpassen met inachtneming van de bovenstaande punten.